

Leila Tael-Mikešin

Silmad
psühholoogiline põnevuslugu

Pärnu 2021

Toimetaja: S. M. Rattiste
Kaante kujundus: Leila Tael-Mikešin
Kujundus ja küljendus: Vallo Hallik

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-668-13-9

Trükk: MJ Konsult

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Sisukord

Ülestunnistus.....	11	Eluhävitaja	93
Hommik on õhtust targem	14	Elava surnu öö	100
Elusalt surnud	17	Kuusepuu	105
Mõrva-Miisu	21	Kahtlustused	111
Õhtusöök lahkaja juures	23	Avameelselt	115
Uus Miisu	27	Kivi kivi peale	120
Öö	29	Hingerahu	125
Tere, Kersti!	34	Need kolm sõna	131
Mälestus. Katkend Miisu eelmisest elust	37	Dance macabre	135
Muusika massidele	46	Sten	142
Head uudised	52	Kasvatustöö	149
Saladused	55	Mõistuse hääl	159
Isa silmad	60	Töö-öö	163
Matus	63	Paljastused	169
Sissetungija	65	Lummuses	174
Miisu elab	72	Uus algus	177
Jutuajamine	75	Üle vikerkaaresilla	181
Külaline	82	Kingitus	182
Pulmad	86	Silmapuu	186
Saatuse kättemaks	88	Epiloog. Pini kiri Miisule	189
Samas paadis	89		

Ülestunnistus

Jaaniõhtu oli seekord külmem kui möödunud aasta jõulu-
laupäev. Selle asemel, et koos paadunud pidutsejatega hõre-
das uduvihmas lõdiseda ja visisevat lõket imetleda, kutsus
Miisu oma tagasihoidlikku puuhurtsikusse külla inimese, kel-
lega koos võis alati mõnusalt aega veeta, olenemata ilmast ja
kalendris punetavast pühast.

Miisu sai temalt hüüdnime omavahelise nalja käigus, mida
kumbki neist enam meelde tuletada ei suutnud. See oli nii
kõvasti külge kleepunud, et ta pidi passist järele vaatama, kui
keegi tema pärisnime teada tahtis. Vastutasuks kutsus Miisu
oma sõpra Piniks tema suurte kutsikasilmade ja päritolu tõttu.
Seal, kus asus Pini lapsepõlvkodu, polnud ühtegi koera ega
kassi, olid ainult Pinid ja Tiided.

Piniga sai rääkida absoluutselt kõigest. Erinevalt sõbran-
nadest, keda Miisul enam ühtegi alles polnud, ei läinud Pini
kuuldud uudiseid laiali levitama, vaid hoidis enda teada kõik
saladused, mida tema alati avatud kõrvadele usaldati. Just sel-
lel põhjusel otsustaski Miisu Pinile üles tunnistada oma suu-
rima patuteo.

„Ja siis ma tegin akna lahti, lükkasin teda ning ta kukkus
koos aknapesu kaadervärgiga alla, kahekümnendalt korrus-
selt,“ lõpetas Miisu pika kirjelduse sellest, kuidas kõik täpselt
aset leidis. Ta jäi ootama Pini reaktsiooni, kes teda püüas silmi
vahtis, nagu ei suudaks äsja kuuldud sõnu kuidagi uskuda.

„Sa... tapsid ta?“ küsis Pini. Viskiklaas tema käes oli peatu-
nud poolel teel suu juurde.

„Juhtus nii jah,“ kinnitas Miisu. „Mina olengi see sala-
pärane mõrvar, kellest lehed varsti kirjutama hakkavad.“ Ta
kulistas oma joogi kiiresti kurgust alla, krimpsutas nägu ning
valas siis klaasi uuesti täis.

„Aga sa ei teinud seda ometi tahtlikult,“ püüdis Pini Miisut lohutada. „Sa lihtsalt kaitsesid ennast perverdi eest, kes tuli akna taha sind luurama ja... häirima.“ Pini üritas viisakalt sõnastada pisisaja, et Miisut jälitanud mees oli alla kukkumise hetkel üsna napilt riides, eriti altpoolt.

„Võib-olla ei näeks kohtunik seda päris nii, sest liputamise pärast ei tapeta, vaid kutsutakse politsei,“ kahtles Miisu. „Ma ei tea, mis teda sellisele teguviisile ajendas. Kas ta üritas mulle meelde tuletada, millest ilma jäin? Ausalt, ma ei igatse ühtki osa temast.“

„Kas sa kavatsed minu samuti tappa?“ küsis Pini õrna muigega suunurgas.

„Ei!“ hüüatas Miisu. „Miks sa seda arvad?“

Miisu reaktsiooni peale naerma hakates oleks Pini äärepealt viskilonksu suust välja pursanud. Pärast seda, kui ta oli valjusti neelatanud, tekitades selle häälega Miisus vastikusvärinaid, vastas Pini: „Nii kaua, kuni ma elan, säilib oht, et su saladus kunagi avalikuks tuleb. Mitte, et ma kellelegi räägiks, aga...“

„Saladus ei saa avalikuks tulla, kui sa kellelegi ei räägi,“ segas Miisu vahele.

Pini noogutas, pani tühjaks joodud klaasi lauale ja nõjatuse helerohelise fliistekiga kaetud diivani seljatoele. Ta vaatas mõtteid kogudes lakke ja küsis siis: „Miks sa just minu välja valisid?“

„Ülestunnistuse jaoks?“ Miisu kehitas õlgu, enne kui jätkas. „Sest ma ei suutnud enam kauem seda endas hoida ja ma usaldan sind, hoolimata sellest, et sind vaevab krooniline mölapidamatus. Minu isiklikest asjadest pole sa seni veel kellelegi rääkinud.“

„Aitäh,“ vastas Pini, naeratas laialt ning jäi mõtlikult seina põrnitsema, kuigi näha polnud midagi peale heledaks pleekinud mustriga tapeedi. „Ta oli ikka päris haige vennike, see sinu eks,“ ütles ta. „Jälitas sind ja ajas mingit imelikku juttu, nagu oleks sul tema vastu kuri salaplaan.“

„Ta arvas, et mul on paha teisik, kes aeg-ajalt mind välja vahetab,“ täpsustas Miisu. „Ma saan aru, et seda arvamust

tekitas tema haigus, aga lõppkokkuvõttes oli ikkagi päris häiriv pidevalt tõestada, et mina olen mina, üks ja ainus.“

„Kahju, et sind on üks,“ arvas Pini. „Muidu saaksid sa öelda, et sinu kuri teisik lükkas su eksmehe aknast alla.“

Hoolimata tõsisest teemast oli Pini jälle suutnud Miisu naerma ajada. Tema ja ta hullumeelsed ideed, need olid lahutamatud.

„Ma ütlen, et sina oled mu kuri teisik,“ vastas Miisu totralt itsitades.

„Mida sa edasi teha kavatsed?“ küsis Pini üksisilmi Miisu liigutusi jälgides. „Lähed politseisse ja tunnistad kõik üles?“

„Muidugi mitte!“ hüüdis Miisu. „Kes siis Liisu üles kasvataks, kui mina kinni istun? Tema isa? See mölakas ei suuda iseendagagi hakkama saada!“

„Keegi pole asendamat,“ lausus Pini. „Mitte, et ma sooviksin sinu vangiminekut, pigem üritasin sulle meelde tuletada elu paratamatuid tõsiasju.“

„Kas sa kasutad seda ära, et mul pole praegu sugugi kasulik sinuga tülli minna?“ küsis Miisu umbusklikult silmi vidutades.

„Jah, ma hakkan nüüd iga päev sulle hinge sittuma ja sa ei saa mitte midagi teha, sest ma tean su väikest saladust,“ kinnitas Pini ning tõstis klaasi. „Proosit, preili Mõrva-Miisu!“

Hommik on õhtust targem

Päike oli juba kõrgel ja lõunatund aegamisi pära-
stlõunaks muutumas, kui Miisu oma laias üksildases voodis üles
ärkas. Süda oli paha, pea valutas, ning ta lubas, et ei joo enam
kunagi... kuni järgmise korrani. Kurk kuivas ja keel kleepus
suulae külge.

Kööki vett jooma minnes möödus Miisu elutoa diivanil
magavast Pinist, kes nägi alati hea välja – ka siis, kui tema
maks oli läbi töödeldud uskumatu koguse kanget alkoholi. Tal
oli sale, aga mitte liiga kondine keha, pikad jalad, mis rippu-
sid lõdvalt üle diivani käetoe, tumepruunid lainelised juuksed,
pisut pruntis huuled, tihedad laiad kulmud ja pikad süsimustad
ripsmed. Polnud ime, et Pini juurde ette teatamata külla min-
nes võis sageli eest leida neidusid, kes olid tulnud ainult üheks
ööks. Ta suutis pidudel käies alati kellegi kaasa korjata. Tasus
ainult ripsmeid plaksutada, laialt naeratada ja naised olid põl-
vili tema ees.

„Hommik.“ Miisu ringiaskeldamise peale virgunud Pini
kissitas valguse käes silmi. „Kuidas magasin?“ Vastust oota-
mata kobas Pini diivanilauale asetatud telefoni järele. See
nutividin oli kui lahutamatu osa, ilma milleta ei käinud ta
isegi vetsus. „Sul laadijat on anda?“ küsis ta. „Kümme prot-
senti akut...“

Miisu ulatas Pinile juhtme ja adapteri, öeldes: „Täna
küsimast, hästi magasin.“ Ta ei hakanud mainima, et oli ekstra
Pini pärast hankinud kaabli, mille ots sobis tema uhkele õuna-
logoga telefonile. Seda juhtus üpris sageli, et aku just Miisu
juures viibides tühjaks sai.

Pini mühatas vastuseks midagi arusaamatut ja lülitas oma
elektroonilise kallima laadima. Võtnud lahti uudistelehekülje,
hakkas Pini valjusti naerma, nagu oleks ta kogemata sattu-
nud uudiste asemel lugema anekdoote. „Sa tapsid lausa kaks

inimest!“ hüüdis Pini. „Su eks oli koos oma aknapesuseadel-
disega ühele tüübile pähe sadanud, kes maja ees suitsu tegi.“

Miisu muutus näost kaameks. Tundes, kuidas jalad nõrgaks
läksid, vajus ta Pini kõrvale istuma ja tõi kuuldavale vande-
sõnu, mida üks naisterahvas teadma ei peaks.

„Rahune, kullake,“ lohutas Pini. „Küll kõik saab korda.“
Ta üritas üleni värisema hakanud sõbrannat kallistada, kuid
Miisu rebis ennast tema embusest lahti ja jooksis vetsu oksen-
dama. Asjalood olid kehvad ning jäi vaid üle loota, et keegi
teda ei näinud või mõrvaga seostada ei osanud, mis oli mui-
dugi üsna ebatõenäoline valvekaameraid täis kontorihoones.

„Sa tuled minu juurde,“ teatas Pini, kui Miisu oli elutuppa
tagasi tulnud. „Varem või hiljem hakkavad nad sind otsima ja
on parem, kui nad mitte midagi ei leiaks.“

„Mida sa sellega mõtled?“ küsis Miisu kahedal häälel.
Tema nägu oli endiselt kahvatu, silmade all tumedad sõõrid ja
heledad kammimata juuksed patsikummi lohakalt kuklasse
kõidetud. Miisu tõmbas hommikumantli hõlmad tihedamalt
kokku. Tuba oli külm, sest ta oli unustanud eelmisel õhtul ahju
kütta.

„Küll sa näed,“ vastas Pini. „Neil läheb natuke aega, enne
kui nad siia jõuavad. Ja see annab omakorda mulle aega asjade
korda ajamiseks.“

„Mida sa teha kavatsed?“ küsis Miisu. Pini silmis särav
hullumeelne läige hirmutas teda. Ta oli varemgi näinud Pini
tegutsemishoos ja teadis, et selle mehe mõttelend võib ületada
kõik mõistuse piirid.

„Pane riidesse,“ vastas Pini. „Jäta siia kõik asjad, mis või-
vad su kohta midagi reeta. Sülearvuti, salapäevik, fotoalbu-
mid... kõik taoline.“

Segadusse sattudes vaatas Miisu toas ringi ja küsis: „Aga
Liisu asjad?“

„Need ka,“ vastas Pini. „Liisu jääb esialgu sinna, kus ta on.
Sa tuled minu juurde üksinda.“

„Ei!“ hüüdis Miisu. „Ma võtan ta kaasa!“

„Miisu, praegu pole õige aeg selle teema arutamiseks,“